

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816210270
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3816210270.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Záhumenskej a sudcov Mgr. Ivana Kubínyho a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu A., proti žalovanému F., o zaplatenie 984 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. decembra 2017, č. k. 12Csp/21/2016 - 92, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 484 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 484 od 05.08.2010 do zaplatenia. Rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že napadnutým rozsudkom nepriznal žalobcovi uplatnený nárok na úrok a náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy v sume 484,- Eur spolu aj s úrokom z omeškania 5 % ročne od 5.8. 2010 do zaplatenia, v ktorej časti Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 17. augusta 2017 č. k. 27Co/37/2017-67 jeho predchádzajúci rozsudok o zamietnutí žaloby v tejto časti zrušil a spor v tejto časti mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uložil súdu prvej inštancie vykonať opätovne dôkaz zmluvou o úvere, a na základe zisteného skutkového stavu vec hmotnoprávne posúdiť, a svoje právne názory a úvahy o rozhodnom hmotnom práve náležite vysvetliť, keďže súd prvej inštancie opomenul zistenie a uvedenie rozhodnej skutočnosti z vykonaného listinného dôkazu zmluvou o úvere, s ktorým sa preto riadne nevyporiadal a nevysvetlil bližšie svoje úvahy, ktoré ho viedli k záveru o charaktere úveru ako spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 258/2001 Z.z.. (údaj o poskytnutí finančných prostriedkov na účely výkonu zamestnania). Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku vydaného po vrátení veci uviedol, že ide o klasickú formulárovú úverovú zmluvu, ktorej obsah vyhotovil výlučne žalobca ako subjekt podnikajúci podľa Obchodného zákonníka s tým, že žalovaný ako „slabšia zmluvná strana“ nemal v podstate nijakú možnosť obsah UZ ovplyvniť. Podľa jeho názoru možno dôvodne predpokladať (žalobca v konaní nepreukázal opak), že aj všetky údaje dopísané do UZ rukou, vpísal do UZ zamestnanec žalobcu, ktorý teda takisto aj zaškrtol políčko, na aký účel je úver poskytnutý, a to bez ohľadu na vôľu žalovaného, tak, aby to bolo zrejme výhodné, v prípade súdneho sporu pre žalobcu, resp. aby sa úver neposudzoval ako úver spotrebiteľský (obdobná prax žalobcu pri uzavieraní úverových zmlúv je súdu známa z jeho rozhodovacej činnosti). Žalobca teda v konaní nijako nepreukázal, že by z vôľe žalovaného, resp. na jeho podnet bol do UZ vpísaný údaj o účele poskytnutia finančných prostriedkov z predmetného úveru. Svojou povahou ide teda podľa právneho názoru súdu o spotrebiteľský úver, na ktorý sa v čase vzniku zmluvného vzťahu vzťahoval zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom je zrejme, že žalobca na základe formulárovej zmluvy v deň jej uzavretia ako veriteľ poskytoval dočasne peňažné prostriedky na základe zmluvy o

úvere žalovanému ako spotrebiteľovi. Podľa jeho názoru je nepochybné, že žalovaný v zmluvnom vzťahu konal ako fyzická osoba spotrebiteľ. Zmluva, ktorú strany uzavreli, nemá náležitosti, ktoré vyžaduje ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd zistil, že v UZ chýba konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, ročná úroková sadzba, výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročná percentuálna miera nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a takisto neobsahuje ani priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z dôvodu, že UZ neobsahuje vyššie uvedené povinné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l) zákona č. 258/2001 Z.z., poskytnutý úver považoval podľa § 4 ods. 3 cit. zákona za bezúročný a bez poplatkov a podľa § 4 ods. 4 cit. zákona žalobca ako veriteľ nemôže od žalovaného ako dlžníka požadovať úroky a poplatky. Z vyššie uvedených dôvodov mal žalobca nárok od žalovaného požadovať len nevrátenú časť istiny úveru, ktorú žalobca žalovanému poskytol a z ktorej istiny žalovaný žalobcovi nevrátil nič. Z týchto dôvodov uložil súd žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu úveru vo výške 500 eur, predstavujúcu takisto výšku škody, ktorú žalovaný žalobcovi svojím protiprávnym konaním spôsobil spolu aj so zákonným úrokom z omeškania (rozsudkom č. k. 12Csp/21/2016-51 zo dňa 28.11. 2016, právoplatným dňa 3.1. 2017). Pokiaľ žalobca v konaní žaloval aj nárok na zaplata poplatku vo výške 484 eur, z ktorého tretina má predstavovať dohodnutý úrok a dve tretiny poplatku majú predstavovať náklady na vypracovanie a uzatvorenie UZ spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, súd pre bezúročnosť a bez poplatkov úveru v tejto časti žalobu spolu aj s úrokom z omeškania 5 % ročne od 5.8. 2010 do zaplata ako nedôvodnú zamietol. Navyše, žalobca v tejto časti sporu neposkytol súdu ani na jeho výzvu žiaden dôkaz (výpis z úverového účtu ap.), preukazujúci vyššie uvedené náklady. Ak by aj v danom prípade nešlo o tzv. spotrebiteľský úver, išlo by v každom prípade o zmluvný vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom, na ktorý je potrebné prednostne aplikovať normy spotrebiteľského práva, osobitne ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ust. UZ o výške odplaty za poskytnutý úver vo výške 484 eur celkom určite nebolo individuálne dojednané (žalobca to v konaní nepreukázal), pričom výška tejto odplaty predstavuje ročný úrok z poskytnutej istiny vo výške 96,8 %. Takáto výška odplaty celkom zjavne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ide teda o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neprijateľná (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Dojednaná odplata za poskytnutie úveru vo výške 96,8 % ročne viacnásobne prevyšuje úrokové sadzby bánk za poskytované obdobné úvery v období uzavretia UZ. V UZ dojednaná odplata vo výške 96,8 % ročne je teda i v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a teda neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobca i žalovaný boli v konaní úspešný pomerne, každý z nich približne v jednej polovici (žalobca v sume 500 eur pôvodne priznanej a žalovaný v sume 484 eur), preto súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Uviedol, že odmieta postavenie žalovaného ako spotrebiteľa vzhľadom na skutočnosť, že dňa XX.XX.XXXX uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver na účel zamestnania. Uviedol, že je treba akcentovať jeho dobrú vieru, keď v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásenia žalovaného, že ide o úver poskytnutý na výkon zamestnania, a toto svoje vyhlásenie žalovaný potvrdil svojím osobitným podpisom v zmluve, pričom zmluva o úvere umožňuje aj iný obsah vyhlásenia v podobe poskytnutia úveru na účel zamestnania, podnikania alebo iného účelu. Domnieva sa, že jeho argumentácia v tomto smere je v plnom súlade s judikatúrou Súdneho dvora EÚ v oblasti práv na ochranu spotrebiteľa, z ktorej vyplýva, že pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany a ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (C-464/01 vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v Eliáš, K. a kol.: Občiansky zákoník, Veľký akademický komentár, 1. svazok, § 1 - 487, Praha, Linde 2008, s. 324;). Vytýkal, že Okresný súd Prievidza sa na pojednávaní nedožadoval vysvetlenia od žalovaného ohľadne účelu poskytnutia úveru. Žalovaný nepotvrdil svoje tvrdenie relevantným dôkazom. Konanie žalovaného malo charakter úmyslu, čo bolo potvrdené trestným rozsudkom, ktorým uznal žalovaného vinným zo spáchania úmyselného

trestného činu úverového podvodu jeho odkázal s nárokom na náhradu škody na civilné konanie. Domnieva sa, že preukázal, že žalovaný naplnil znaky občianskoprávnej ako aj obchodnoprávnej zodpovednosti za škodu, ktorými sú: protiprávny úkon (konanie žalovaného, ktorým úmyselne uviedol žalobcu do omylu v otázke splnenia podmienok poskytnutia úveru, vznik ujmy, existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a ujmu, zavinenie (priamy úmysel žalovaného preukázaný v trestnom konaní). Jedným zo znakov skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu je aj spôsobenie škody. Škodou sa rozumie aj ujma na zisku, na ktorý by poškodený inak mal nárok. Pri trestnom čine úverového podvodu nie je škodou len výška poskytnutého úveru, ale aj odplata za poskytnutie úveru. Úverová zmluva je odplätým typom zmluvy, pričom odplata bola dojednaná, preto dostatočne špecifikoval škodu.

3. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

4. Odvolateľ posudzoval svoj nárok ako nárok na plnenie zo zmluvy, ale aj ako nárok na náhradu škody v spojitosti s trestnoprávnou zodpovednosťou žalovaného. Ako vyplynulo z dokazovania, žalovaný bol v súvislosti s danou vecou uznaný vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona.

5. K posudzovaniu nároku ako nároku na náhradu škody v súvislosti s konštatovanou trestnoprávnou zodpovednosťou žalovaného, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 31Cdo 3620/2010 zo dňa 08.12.2010 a na uznesenie Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS384/2005 zo dňa 13.11.2007, ktoré dospeli k záveru, že naplnenie trestnoprávnej skutkovej podstaty má v súkromnoprávnej rovine vplyv len na možnú existenciu omylu v zmysle §49a Občianskeho zákonníka. S uvedeným právnym záverom sa stotožňuje aj odvolací súd v danej veci.

6. Zo žaloby ani z ďalších podaní žalobcu v spore nevyplývalo, že by sa žalobca voči žalovanému dovoľal relatívnej neplatnosti úverovej zmluvy podľa § 40a ods. 1 v spojení s §49a Občianskeho zákonníka. Preto protiprávne (trestné) konanie žalovaného spočívajúce v naplnení skutkovej podstaty prečinu úverového podvodu t.j. v uvedení žalobcu do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo na splácanie úveru, nemalo vplyv na platnosť úverovej zmluvy. Ak teda nebolo preukázané ani tvrdené, že sa žalobca dovoľal relatívnej neplatnosti úverovej zmluvy, naďalej existuje záväzok žalovaného zo zmluvy.

7. Pokiaľ sa žalobca domáhal zaplata sumy 484 Eur z dôvodu náhrady škody, odvolací súd konštatuje, že medzi žalobcom tvrdenou škodou spočívajúcou v nedostavení sa prírastku v jeho majetkovej sfére vo forme úrokov (odplaty) a protiprávnym konaním žalovaného spočívajúcim v uvedení žalobcu do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru, ktoré je skutkovou podstatou prečinu úverového podvodu, nie je príčinná súvislosť. K tvrdenej ujme v majetkovej sfére žalobcu nedošlo v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného spočívajúcim v uvedení žalobcu do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo na splácanie úveru (v porušení povinnosti pred vznikom zmluvy), ale v príčinnej súvislosti s neplnením si dojednaných povinností žalovaného podľa zmluvy.

8. Súd prvej inštancie správne posudzoval, či mal žalovaný povinnosť na plnenie úrokov a nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy (odplaty) podľa zmluvy. V tejto otázke sa odvolací súd stotožňuje s konečným záverom súdu prvej inštancie vyjadreným vo výroku napadnutého rozsudku, že takáto povinnosť žalovanému nevznikla resp. že žalobca na plnenie nemá nárok. Súd prvej inštancie k tomuto záveru dospel z dvoch dôvodov jednak v ods. 29, jednak v ods. 33 odôvodnenia.

9. Odvolací súd nesúhlasí s právnym posúdením veci v ods. 29 odôvodnenia podľa zákona č. 258/2001 Z.z. Tento zákon upravoval v čase svojej účinnosti niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, pričom v § 3 ods. 2 za spotrebiteľa označoval fyzickú osobu, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

10. Žalovaný v zmluve o úvere prehlásil, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na výkon zamestnania, čo potvrdil osobitným podpisom uvedeným pri tomto prehlásení.

11. Súd prvej inštancie pri formovaní svojho právneho záveru vychádzal z evidencie Z. (č.l.87) a konštatoval, že v čase uzavretia úverovej zmluvy bol žalovaný nezamestnaný. Z označeného dôkazu - č.l.87 však vyplýva len údaj o začiatku registrácie žalovaného v roku 1995 so vzťahom zamestnanec a ďalej, že žalovaný od 01.01.2010 do 05.12.2017 nepoberal žiadne dávky. Bez ohľadu na skutočnosť, že z tohto listinného dôkazu nevyplýva, či bol v čase uzatvorenia úverovej zmluvy žalovaný nezamestnaný, súd prvej inštancie sa pri formovaní svojho záveru nezoberal skutočnosťou, že žalovaný bol v súvislosti s danou vecou uznaný vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že do žiadosti o úver uviedol, že je zamestnaný v spoločnosti B. a ako doklady predložil nepravdivú pracovnú zmluvu zo dňa XX.X. XXXX, nepravdivé potvrdenie o výške príjmu a nepravdivé výplatné pásky za posledné mesiace pred uzatvorením zmluvy. Zvažujúc trestným rozsudkom konštatované podvodné správanie žalovaného v súvislosti so žiadaním predmetného úveru sa odvolaciemu súdu nejaví správne (vierohodné) konštatovanie súdu prvej inštancie, že údaje dopísané do úverovej zmluvy rukou vpísal do zmluvy zamestnanec žalobcu bez ohľadu na vôľu žalovaného s úmyslom, aby sa úver neposudzoval ako úver spotrebiteľský. Nesprávnosť uvedeného skutkového záveru spočíva najmä v tom, že tento sa neopiera o žiaden konkrétny dôkaz, nevyplýva zo žiadnej preukázanej a dokonca ani tvrdenej skutočnosti (žalovaný, ako uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, bol v spore pasívny).

12. Súd prvej inštancie uvádza v zátvorke ako dôvod tejto konštatácie, že obdobná prax žalobcu pri uzavieraní úverových zmlúv mu je známa z jeho rozhodovacej činnosti. Bežná v rozhodovacej činnosti súdu však nie je zistená situácia, keď žalovaný- dlžník vyláka od žalobcu úver úmyselným uvedením do omylu- podvodom. Vo svetle trestného rozsudku a z neho vyplývajúceho úmyselného podvodného konania žalovaného má odvolací súd naopak za nevyvrátenú skutočnosť, že údaj o poskytnutí úveru na účel výkonu zamestnania bol vpísaný do úverovej zmluvy z vôle žalovaného. K potvrdeniu tejto skutočnosti ho privádza to, že trestný skutok žalovaného (úverový podvod) spočíval v tom, že žalovaný klamal práve v otázke svojho zamestnania. Preto údaj v úverovej zmluve o poskytnutí úveru na účely výkonu zamestnania považuje odvolací súd za údaj vpisovaný z vôle a z podnetu žalovaného, ktorý dôvodne vyvolal dobrú vieru žalobcu v to, že žalovaný nie je spotrebiteľ podľa zákona č. 258/2001 Z.z.. Vzhľadom na občianskoprávnu zásadu ochrany dobrej viery druhej strany a princíp výkonu práv a povinností z občianskoprávných vzťahov v súlade s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) predmetný vzťah nie je možné posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z.z.. Zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Odvolací súd dospel k záveru o nemožnosti aplikácie zákona č. 258/2001 Z.z. na predmetný úverový vzťah. Preto odvolací súd nepovažoval za správne závery súdu prvej inštancie o bezúčrnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa zákona č. 258/2001 Z.z., ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby o zaplatenie 484 Eur (popri ďalšom dôvode).

13. Aj keď žalovaného nemožno považovať za spotrebiteľa podľa zákona č. 258/2001 Z.z., v čase uzavretia úverovej zmluvy spĺňal podmienky spotrebiteľa podľa Občianskeho zákonníka.

14. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Keďže žalovaný vychádzajúc z údajov v úverovej zmluve (nie je vypísaný údaj o obchodnom mene, IČO, mieste podnikania atď.) nekonal rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, vzťahujú sa na predmetný vzťah ust. 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako správne skonštatoval súd prvej inštancie v ods. 33 odôvodnenia, ktoré uprednostňujú použitie noriem Občianskeho zákonníka. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely, na ktoré sa odvoláva žalobca (doplnením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých stranou je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

16. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v ods. 33 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje. Súd prvej inštancie vec správne skutkovo i právne posúdil, keď skonštatoval, že dojednaná odplata za poskytnutie úveru vo výške 96,8 % ročne viacnásobne prevyšuje úrokové sadzby

bánk za poskytované obdobné úvery v období uzavretia úverovej zmluvy a je teda v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1MCdo 1/2009, sp.zn. 5 Cdo 26/2011.

17. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

18. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s vyhodnotením dohody o odplate ako neplatnej pre rozpor s dobrými mravmi, na ktorú odplatu nemá žalobca nárok.

19. Na zaplatenie uvedenej sumy nemá žalobca nárok ani titulom požadovanej náhrady škody spôsobenej neplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy (ako definoval v bode IV. odvolania), keďže ako sám odvolateľ v odvolaní opakovane uvádza, škodou pri trestnom čine je aj ujma na zisku, na ktorú by mal poškodený nárok. Keďže na požadovanú odplatu nemá nárok z dohody pre jej neplatnosť z vyššie uvedených dôvodov, nemá na ňu nárok ani z titulu náhrady škody spôsobenej neplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy.

20. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdiť.

21. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovaného v zmysle § 251 C.s.p., preto odvolací súd rozhodol, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

24. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.